

ב.

עוד שמעתי מאדמו"ר הרה"ק מקאזניץ זי"ע, שהרה"ק רבי אהרן הגדול מקארלין זי"ע שכב פעם אחת במטת הרב המגיד ממעזריטש, ג' מעת לעת רצופים, בדביקות נפלא. ורצו החברייא להקיצו, ולא הניחן הרב המגיד, ואמר שהוא מניח עתה תפלין דמארי עלמא. ועל דבר זה שהיה אז בטל ממצוות, לכן כתב בצוואתו שאינו יודע אם יש גרוע ממנו, והצוואה נדפסה בתחילת ספר "בית אהרן", ע"ש.

ג.

עוד שמעתי מהרה"ק אדמו"ר מקאזניץ זי"ע, כי להרה"ק רבי אהרן הנ"ל, פתחו לו כל השעשועים והתענוגים מכל העולמות, ליתן לו ולא רצה, כי אם ביגיעה (נאר הארוואניע).

ד.

עוד שמעתי מהרה"ק אדמו"ר מקאזניץ זי"ע, אשר הרה"ק הרבי ר' מיכל'ע מזלאטשוב זי"ע, עשה פעם אחת עליית נשמה, וראה איך שאביו הרה"ק רבי יצחק מדראחביטש זי"ע, אותו אברך אחד על ברכיו, ופני האברך מכוסה במסוה, המבהקת ומאירה מסוף העולם ועד סופו. שאל הרבי ר' מיכל'ע לאביו הקדוש ואמר, אבי מי הוא האברך הלז. אמר לו אביו, זה הוא ר' אהרן הגדול. ואמר הרבי ר' מיכל'ע, ברצוני לראות פניו. אמר לו אביו, צריך עוד זיכוך לזכות לזה.

ה.

עוד שמעתי מכ"ק אדמו"ר הנ"ל, אשר מתנגד אחד הכה את הרה"ק רבי אהרן הגדול מקארלין זי"ע מכת לחי, ואמר הרה"ק המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע להחסיד ר' מאנאלע שהיה קרוב למלכות, שיראה שיתנו לו עונש. נסע ר' מאנאלע אל המלך, וסיפר לפניו הדבר, וצוה המלך לתלות את המתנגד. אמר ר' מאנאלע למלך, די שיכו אותו בשרביטים, מכת שוליים. וצוה המלך לעשות כן, וכאשר בא הזמן להכותו, באו כל המשפחה אל ר' מאנאלע, בבכיה רבה שירחם עליו ועל בני ביתו, להסיר ממנו העונש, כי לא יוכל לסבול, ונכמרו רחמי ר' מאנאלע עליו ומחל לו. לאחר זמן שאל הרב המגיד הקדוש את ר' מאנאלע, אם נעשה בו העונש. והשיב, מחלתי לו. כי לא יכולתי כלכל את קול

הקדמה

בזרוע עמו לקובעה במתניהא דילי. ושמשחי משרש יולא מפיו הק' שלא מלאחר לבו המסור לשנות ולקבוע גירסא חדשה בנסתרות עד אשר ה' יגדל פניו הטוב הרבה מקומות ולפעמי' עד מאה ומחמשים מקומות יבואו שלים ינחמו מגותא אמת לאמתה של סורה ע"י גירסתו העשרה מהקוסיוס הטובלים שם : וכן י' יורה כיסה משגשו סדורה לו מימילדותו בגירסה נחרה ועמקות טורא כי הגשמי לפניו עשרה שיסוס בנפשות מוחלפות בס"י. ואמר לי גירסתו הנכונה כגירסת הארז"ל. רק דבר ה' הוסיף מה שנכתב ג' הארז"ל בדפוס אמתת לו מעשה הלא חינו דבר גדול ופלא כיכ לבדו גולם : השיב כי באמת פ"א הסתמי לבדו גולם. ובמודי באמת עשייתו חלק וענר-מונה א' על ראשי והפסקתי מעשיו עוד. כי אמרתי מהסמא מן השמים מגעוני לפי דכיה שני-אז : זשאתי בן כמה היה אז זה שיצ שהיה קודם י"ג שנה.

זתקמן עוד זאת בעיניו. עוד הפליא הגדל חושי' עד אשר יגע ומלא דליכא מידי בדברי האוהב זתקנים וד"מ דלא היה רמזי ליה באורייתא דכתיב הלי תלין רזין דרזין פל כל קין וקין : זהעזרה על כולם. בן הק גבורותיו ונוראותיו - כי לא הראה את נפשו סוב רק בעמלו אשר עמל באמת ובעמל זכבשחון ואמר רב ג' שותיבאשר תב ע' מן השמים זנחגלו מ' משינו' כחמה ר"ר זסתרין דסתרין זו ה' אללו מתת חלקים - וזאת זה נפשו לא רצה בס - אף כי רצו למסור לו מן השמים בלא שום עמל ויגיעת בשד רזין וסתרין עלינו עליון ע"י מגדים מזרי דרזין וזרי החורה. לא נשא עינו לזה. עמו היתה אריהקה. כי שמשחי מפיו הק' שפעמים רבות השכיתו לפתחו במה מגידים מן השמים בשאלהם ובקשם שדולים למסור לו רזין דאורייתא בלא שום עמל - ולא הספ חזק אליהם כלל. וא' מן המגידים הפירי מ' אחד פכ"ו לא הביט אל מראהו הגדול - ופנה זאמר לו חזי רוצה שתי' הכנתי בחדותי"ש ע"י שום יאמלצי כלל זככל. רק עיני נשואות לו ית"ש מה שרואה לגשת לי וליתן חלקי בתורתו ית"ש בעמלי אשר עמלתי בכל כחי : הוא ית"ש ית"ש חמה מפיו דעת וחכמה שיתן לי לב מצק וכליתו יסשו כשתי מעיינות. וארע כי מלאתי חן בעיניו. ואיני רוצה אלא ממה שנתן פיו. זההשמה ע"י המלאכי' המגידים ושרי ההורה אשר לא עמלתי ולא הכנתי חן לי בהם חפץ ובדידי היה שודא. ששלח רביע אחי אלל אחי הקטן וגדול ממני בכל מלי דמסיב חסידא קדישא בגאון סגדריש זלמן ולה"ה לאמר לו בנחי משמו שלא יקבל שום מלאך מגיד אשר יבא אלל. כי בזמן לא כביר יבא אליו מלאך מביד. ואמר אף כי מן הכ"י היה לו מגיד-היה זה לפני ב' מאות שנה שהיו הדורות בתקן. והיה שדוי על אדמת הקדש. לא בן עתה שרבו המתפרצים ונפרס בחז"ל א"א כלל שיהיה כל קדש קדשים בלי שום פירוב כלל : ונפרס הגילויים אשר בלא תורה. נפשו בחלה בהם - ולא היו נחשבים אללו כלל וכלל :

וגדולה חזו הוא היה אומר. כי אף מה שהגשמה משגש השנות נפלאות ונוראות בשינה ע"י עליית נשמה בשמשות העליון במתיבתין עלאין חינו נחשב אללו כ"כ לעיקר גדול. והעיקר מה שהאדם משיג בזה העולם ע"י עמל ויגיעה כאשר הוא בוחר בסוב זמפנה עצמו לד"ת בזה עושה נ"ר ליוצר ית"ש. זה כל האדם בעסק חורתו ית"ש. אבל מה שהגשמה משגת בשינה שא"א בלא יגיעה ובלא בחירה ורטון הוא רק קיבול שבר לבד שהקב"ה מטעי' בזה העולם מעי' עשה"ב. ומשמעות דבריו הק' היה שהיה לו עליית נשמה מדי לילה בליל' מיום עמדו על דעתו הקדושה וכן אמר לי חד מתלמידיו ששמע בן מפורש יולא מפיו הק'. והתבונן נפלאות מאתת מהנה. שפעם אחד ביס א' של פסח הוו יחבי גבים תרי תלמידי מתלמידי החסידים. ומאשר היו יודעים זה דרש בקדש מעולם הפלגת שמחת וחדות ה' משחו אשר היה שם ושנות בירע כמטה עליט בתורתו ית"ש אשר היה להפליא : ובאשר רא